

РЕШЕНИЕ

№ 2026

гр. София, 14.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **13825** по описа за **2019** година докладвано от съдия Любка Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез процесуалния му представител адв. С. М., срещу съдебно решение № 255454 от 25.10.2019 г., постановено по НАХД № 15685 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11 състав. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 442431-F483701 от 13.06.2019 г., издадено от директор на дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП - С., с което на [фирма] (в ликвидация), ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 16, представлявано от управителя М. А., на основание чл. 178 от Закон за данък върху добавената стойност (ЗДДС) е наложена имуществена санкция в размер на 500 (петстотин) лева, за извършено нарушение по чл. 109, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 107, т. 4, б. „а“, подбуква „бб“ от ЗДДС.

Касаторът твърди, че решението на районния съд е незаконосъобразно, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Излага доводи за приложимост на чл. 28 ЗАНН. Моли решението на СРС да бъде отменено.

В проведеното съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява. В представена молба от 13.02.2020 г., поддържа касационната жалба.

Ответникът – ТД на НАП - С., редовно призван, се представлява от юрк. Е., който оспорва жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Счита, че от събраните по делото доказателства, не са налице предпоставките за приложението на чл. 28 ЗАНН.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба. Моли същата да бъде отхвърлена и решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен съд – София- град, VI касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество е неоснователна.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че на 28.03.2019 г. дружеството на [фирма] подало заявление за дерегистрация по ЗДДС. В хода на извършена последваща проверка на дружеството по спазване на данъчното законодателство било установено, че на 14.02.2019 г. в Агенция по вписванията било вписано прекратяване на търговската дейност и обявяване в ликвидация на дружеството. Установено било, че съгласно разпоредбата на чл. 109, ал. 1 във връзка с чл. 107, т. 4, б. „а“, подбуква „бб“ от ЗДДС, за същото е възникнало задължение в 14-дневния срок да подаде заявление от ТД на НАП за дерегистрация по ЗДДС, т.е. до 28.02.2019 г.. Заявление било подадено на 28.03.2019 г., с 28 дни закъснение. За констатираното нарушение на дружеството бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № F483701/24.04.2019 г., който бил предявен и подписан без възражения от представител на същото. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и процесното НП.

Тази фактическа обстановка СРС, приел за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приложени към преписката, и събраните в хода на съдебното следствие гласни такива. Въззивният съд е приел, че НП е издадено от компетентен орган, в предвидените в ЗАНН срокове и съдържа всички реквизити, предвидени в чл. 57 от ЗАНН, че извършването на нарушението от страна на наказаното ЮЛ е безспорно доказано, тъй като приетата от АНО за установена фактическа обстановка се подкрепя от приобщените по делото писмени доказателства. Прието било и, че не са налице основания за приложението на чл. 28 от ЗАНН, а размера на наложената санкция е съобразен с тежестта на извършеното нарушение.

Така постановеното решение на СРС е правилно по следните съображения:

Съгласно чл. 218 от АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата или протеста пороци на решението, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно. Следователно, за допуснати съществени процесуални нарушения, както и за явна несправедливост на наложеното наказание касационният съд ще следи само, ако са наведени от касатора като касационни основания.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон и доказателствата по

делото. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата. Безспорно от събраните по делото доказателства се установява, че дружеството е осъществило от обективна страна състава на вмененото му с НП нарушение. Обстоятелството, че дружеството е подало със закъснение заявлението за deregистрация по ЗДДС не се оспорва от същото.

Не могат да бъдат споделени обаче доводите, че в случая са налице предпоставките на чл. 28 от ЗАНН. В конкретно разглеждания случай, в чл. 178 от ЗДДС е предвидена имуществена санкция от 500 до 5000 лева. Наказанието се налага на данъчно задължено по този закон лице, което е длъжно, но не подаде заявление за регистрация или заявление за прекратяване на регистрация в установените по този закон срокове. Посоченото наказание, изразяващо се в засягането на имуществената сфера на сочения за нарушител, е със значителен размер в сравнение с повечето наказания, предвидени в други закони. Очевидно волята на държавата е насочена, не само към това да предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред, но най-вече към въздействие и предупреждение на други лица да не вършат подобни нарушения, предвид на значимостта на засегнатите, посредством нарушението елементи от реда на държавно управление. В случая е важна същността на засегнатите с противоправното деяние обществени отношения. Касае се за deregистриране на лице по ЗДДС в минимално кратък срок от настъпване на някои от обстоятелствата по чл. 107 от ЗДДС. До момента на deregистрацията лицето реално би могло да продължи да издава данъчни фактури за осъществявани доставки, съответно да начислява ДДС по извършени от него доставки или да ползва право на приспадане на данъчен кредит по получени доставки, без да има такова право, с което на първо място ще бъде ощетен бюджетът, а на следващо място, биха могли да бъдат засегнати интересите на негови добросъвестни конкуренти, които ще изгубят право на приспадане на данъчен кредит. Следователно, разпоредбата на чл. 28 ЗАНН не може да бъде приложена в конкретния случай. Що се отнася до смекчаващите обстоятелства, които в случая действително са налице – касае се за първо такова нарушение, а задължението, което не е изпълнено, не е свързано с плащане или начисляване на данък, настоящият състав намира, че същите са отчетени при индивидуализирането на имуществената санкция, която в случая е определена в минимален размер.

По изложените съображения, настоящият касационен състав намира, че не е налице соченото от касатора касационно основание за незаконосъобразност на въззивното решение. Касационната жалба е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, VI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 255454 от 25.10.2019 г., постановено по НАХД № 15685 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11 състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 16, да заплати на ТД на НАП, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.